

[Christophersen.]

som dette her, men også i en række andre, at de tal, som figurerer i de statsfinansielle oversigter, viser sig at være aldeles uholdbare.

Jeg skal også takke for den redegørelse, ministeren gav for daginstitutionernes personaleforbrug. Jeg vil fortsat ikke gå ind i en diskussion af, om 6 eller 13 er det rigtige i de to forskellige institutionsformer. Jeg vil blot sige, at de oplysninger, der er i den i øvrigt udmærkede budgetredegørelse om dette personaleforbrug, viser, at vi har behov for en mere grundig vurdering af hele produktivetsproblemet i den offentlige sektor. Det tror jeg i og for sig vi er enige om, så det er der nok ikke grund til at gå mere i dybden med.

Så vil jeg godt gøre nogle bemærkninger til ministerens udtalelser om mine betragtninger over hans spareanstrengelser. Der gjorde han sig skyldig i en af de overdrevninger, som karakteriserer ministeren, med på den ene side al den charme og på den anden side alle de ulemper, der kan være ved det. Det, jeg talte om, var ikke landbrugsstøtten. Det, jeg talte om, var, at regeringen, fordi den ikke havde været i stand til at vurdere udgiftsudviklingen, og fordi den havde engageret sig i et udgiftkrævende program, hvis statsfinansielle virkninger den ikke kunne overskue, på et senere tidspunkt var nødt til at gennemføre en række besparelser. Disse besparelser kom også til at omfatte områder, hvor det efter vores opfattelse — og her talte jeg ganske præcist om de produktivetsfremmende foranstaltninger, som man har inden for landbruget ligesom i alle andre erhverv, og som er kommet i klemme — egentlig ikke kan være ganske rimeligt, at regeringen tager fat på den slags ting blot med den begrundelse, at der skal spares. Her er der tale om at rette bager for smed.

Men dermed kom ministeren altså også uden om hele det principielle i diskussionen om spareanstrengelserne, synes jeg, nemlig at de besparelser, som man gør sig til af at have foretaget, i virkeligheden i høj grad er fiktive, fordi de har fundet sted på baggrund af en udgiftseksponering, som viste sig at være uforvarlig.

Må jeg til hr. Lysholt Hansen sige, at jeg kan selvfølgelig godt forstå, at hr. Lysholt

Hansen som gammel skolemand bliver noget krænket, når man hævder, at han ikke har læst på lektien. Men nu må jeg altså konstatere, at han øjensynlig heller ikke hører efter i timerne, for de lektier, jeg talte om, var ikke dem, som hr. Lysholt Hansen beskæftigede sig med — dem skal jeg gerne vende tilbage til — men noget ganske andet.

Det, jeg sagde, var, at jeg synes hr. Lysholt Hansen anlagde et højt ubekymret syn på den fremtidige økonomiske udvikling, da han afleverede et i øvrigt ganske udmærket skønmaleri af situationen i 1972 og lod os forstå, at nu var vi godt på vej til at få løst de valutariske problemer. Her var det, jeg foreslog hr. Lysholt Hansen at studere bl. a. den redegørelse, som forelå fra det økonomiske råds formandskab den 17. november i år om den økonomiske situation. Hvad er det, man skriver i denne redegørelse? Jeg går ud fra, at når hr. Lysholt Hansen i så mange år har siddet her i salen og har haft et medansvar for dette råds oprettelse, er han bekendt hermed. Hvad er det så, man skriver i redegørelsen fra dette organ? Man skriver, at den betalingsbalanceforbedring, der er indtruffet i 1972, for det første skyldes en forbedring i bytteforholdet på 1,5 milliard kr., for det andet at den midlertidige importafgift har udskudt en række importudgifter, men, siger denne redegørelse samtidig: i 1973 må man forudse, at denne udskudte importudgift vil dukke op igen. Her er det altså jeg siger, at det betyder, at vi i 1973 får et betalingsbalanceunderskud, som bliver betydelig større end det, vi har haft i år, og det får vi altså på trods af, at vi i 1973 vil stå med en yderligere forbedring af vort bytteforhold til en værdi af 1,5 milliard kr. Jeg vil her meget gerne holde mig til de 3 milliarder kr., hvis vi tager det hele med; det var nemlig også, hvad jeg gjorde i første omgang, jeg har ikke deltaget i nogen auktioner, men stort set støttet mig til økonomi- og budgetministeren i denne sag. Det betyder, at vi i 1973 vil stå med et samlet behov for at finansiere et underskud på betalingsbalancen på små 3 milliarder kr. — det kan måske endda blive mere — til trods for, at vores bytteforhold fra 1971, da denne regering tiltrådte, og til 1973 vil være forbedret med ca. 3 milliarder kr. på årsbasis. Altså i en valutarisk objektivt set langt bedre situ-